

Boşluk

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Ağustos 2021

Hangi düş' ün tanrısısın ve hangi yarım adanın takımadalara müdahil edildiği bir ikram mısın yoksa sen? İçim kıyılıyor yine.

Kıyamadığımsa bir dilim ekmeğim mis kokusunda açlığımın sonlandığı yüreğiminse demlendiği.

Nemli gözlerimde saklı dualar elbet bakandan bakana farklılık gösteren.

Rengimle beyazım ve çocukluğumdan miras kalan kızıl saçlarım ve rengim kırmızıya dönüyor her mahcup düştüğümde kaçırıyorum gözlerimi ve odaklanıyorum gök kubbeye.

Bayrağım gibiyim.

Hem al al hem beyaz.

Aşk gibiyim...

Bazen tutuk bazense bitmez iken nazım niyazımla ait olduğum kâinat ya, benim sahip olduğum nedir şu ölümlü dünyada?

Rüyalarım soluk benizli ve hız kesmeden eşlik ediyor her gece ve en çok istediğim belleğime konuşlu bir kayıt düğmesi olsaydı ya, keşke ve düşlere düşer düşmez alt belleğim bir bir kayıt etseydi.

Belli mi olur?

Misal şu an rüyada gibiyim önümü göremiyorum ama madem anda saklıyım ve işte renk rengim.

Hala beyazlığımı muhafaza ederken

Hala sancılarında ölüm korkusu ve iman gücü saklı iken...

Saklandığım hangi boyutsuzluktur da boyut değiştirdiğimi bir türlü ispat edemiyorum...

Zamanın hurafeleri ve mekân sevmediğim aslında hürriyetime düşkün belki de bunca zamandır hapis hayatını kanıksadığım.

Kalburüstü benim duygularım ve illa ki coşkunun eşlik ettiği.

Bazense söndüğüm ve sustuğum.

Derme çatma bir kulübede ısıklıyorum mehtabı aslında içime misafir ettiğim binlerce yıldız gerçi onlardan birine denk düşsem de zaman zaman elime alıp da kalemi tetiğe bastığımda bir bir düşüyorlar gökyüzünden önüme bense onların kalan boşluklarını dolduruyorum ve içimdeki boşluğun nasıl geçeceğini asla tahayyül edemiyorum.

Hınca hınç varlığım.

Kat çıktığım duygularım.

Ket vurulan hayallerim.

Ah, tepesini kemirdiğim kalemim daha doğrusu kalem-kakan mizacımla bir ağacın gövdesinde yaşama isteğim ve kalem gagaladıkça sayfayı zımparalıyorum hayallerimi ve katık ettiğim her duygunun hikâyesini yazıyorum boş kâğıda ama hala dolmak bilmiyor içimdeki boşluk...

Uzay boşluğunda geçen uzun yıllarım ve en heyecanlı ve aktif olmam gereken gençlik yıllarımda uzay boşluğuna döktüğüm ve serptiğim mizacım ve yarım kalan masallarım.

Bir kahramansam hangi masaldan firar ettiği belli olmayan...

Hayal meyal gittiğim çocukluk yıllarım ve ta o günlerden miras bana bu içimdeki boşluk.
Evin tek ve yalnız çocuğu ve işte hayali arkadaşlarım ben hayal kurmanın ne olduğunu bilmezken evrenin bana sunumu yüzlerce hayali arkadaşım.
Genelde perdenin arkasında yaşayan onlarca çocuk ve onların annesi o çocuk kadınsa en yakım arkadaşım.
Dünün ritmi ve müziği gitmiyor kulaklarımdan.
Baba evinde geçen kocaman ömrüm bir ara fırar ettiğim bir başka mekân ama dönüp dolaşıp da vardığım tek mekân son istikamet.
Öncemden güne sarkan.
Günümü yarına taşıyan.
Yarınların izini şimdiden sürdürdüğüm ve güne dâhil ettiğim yarınlarla ilgili hayallerim ve umut tekmem.
O boşluk.
O varsıl boşluk.
Bense var olmanın dayanılmaz ağırlığı ile gidip geliyorum gerçek ve hayaller arasında bazense geri dönemiyorum çıktığım yolculuktan ve içimdeki boşluğu ancak yazarak dolduruyorum ki o da kısıtlı bir zaman diliminde dilimin döndüğünce kalemle olan istişarem aslında kalemin verdiği komut ile gizlendiğim cennet bahçemden fırar edip sayfanın dokunulmazlığında söz geçiremediğim iç sesim ve hayallerim ve yüreğim.
Evrene zimmetli olduğum.
Bazen kendimi hayal âleminde unuttuğum.
Unutulduğum.
Bir ömür uyutulduğum.
Uyumsuzluğum ve mizacımla yenik düştüğüm bir devri âlem ve işte mimoza bahçelerine kamp kuran sarı benizli hayallerim oysaki en başta pembe bir gül olarak başlamışken hayata ve yine içimde sürünen o boşluk her halükarda hoşluğa odaklı bir umutla iç âlemimle dış âlemin de asla uzlaşamadığı.
Durduk yere sevip de yazar mıydım yoksa ve bir sonraki durağım...
Hüzün bohçamda saklı lavanta kokusu ile çocuk kalmanın türküsünü söylediğim ve aralıksız söyleyeceğim bir köy okuluna en çok da ben yaşayacakken ve Çalılıkı kimliğimi ta dünde unuttuğum ve unutulduğum ama unutamadığım kadar da hayallerime bir ömür paye vermişken demlendikçe satırlarda yeniden ve defalarca doğmanın da uğuru iken kalemimin mizacındaki o görünmeyen gözyaşı elbet geçici olarak nokta koyduğum her yazımın altına damlayan tek damla gözyaşı usulca kuruladığım ve kalemime bir buse kondurup günü kurtardığım...